

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: I. S., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, bytem P., zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2013, č.j. MV-37551-4/SO-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 2. 2013, č.j. OAM-18576-16/TP-2012, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podaná dle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Žalobce v žalobě namítl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalobce doložil svoje příjmy zcela v souladu se zákonem, a to platebním výměrem daně z příjmu dle § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Podle žalobce správní orgán není oprávněn kromě platebního výměru vymáhat další doklady, protože to zákon neumožňuje. Takový postup je dle názoru žalobce v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 2 odst. 3 a odst. 4 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“). Pokud zákon

uvádí jako jeden z dokladů, který sám o sobě prokazuje, že příjem cizince je dostačující, platební výměr daně z příjmu, nemůže správní orgán zákon doplňovat a vymáhat ještě další doklady. Správní orgán nemůže prohlásit formulaci zákona za nedostatečnou a na základě vlastních úvah zpříšňovat povinnosti cizince nad rámec zákona. Žalobce uzavřel, že je zřejmé, že doložil svoje příjmy zákonným způsobem, jeho žádost o trvalý pobyt proto netrpěla vadami.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s námitkami žalobce nesouhlasí. Podle žalovaného oprávnění správního orgánu zjišťovat „čistý“ příjem cizince vyplývá z právního řádu České republiky. Žalovaný odkázal na § 71 odst. 1 větu třetí zákona č. 326/1999 Sb. s tím, že pokud zákon vychází z čistého příjmu u cizince, který je v pracovním poměru, pak je třeba analogicky vycházet z čistého příjmu i u žalobce, který tvrdil příjem z podnikání; odlišný výklad by vedl k nedůvodnému zvýhodňování cizinců – podnikatelů a byl by v rozporu i se zásadou rovnosti dotčených osob a zákazem diskriminace. Podle žalovaného postup při zjištění čistého příjmu z podnikatelské činnosti vychází z § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu; potřeba zjistit „čistý“ příjem cizince vyplývá také ze smyslu a účelu čl. 5 odst. 1. písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, když příjem cizince musí být dostatečný k zajištění jeho výživy na území, aniž by cizinec využíval systém sociální podpory. Žalovaný dále odkázal na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), s tím, že sám si potřebný doklad opatřit nemohl. Správní orgán prvního stupně žalobce opakovaně poučil, jaké vady jeho žádost obsahuje, jakým způsobem je může odstranit a jaké jsou následky jejich neodstranění; žalovaný v tomto postupu neshledal žádné pochybení. Žalovaný dodal, že při rozhodování přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo, v odůvodnění rozhodnutí se se všemi námitkami vypořádal a je přesvědčen, že jeho rozhodnutí je vydané v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb. i správním řádem. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Žalobce dne 23. 8. 2012 doručil správnímu orgánu prvního stupně svoji žádost o povolení k trvalému pobytu. Přílohou této žádosti byl platební výměr Finančního úřadu Brno III ze dne 12. 4. 2012, č.j. 150726/12/290911708078, na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2011 vydaný podle § 140 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (tj. na základě údajů tvrzených žalobcem v jeho daňovém přiznání), jímž byla žalobci vyměřena daň ve výši 0 Kč a podle něhož základ daně podle § 5 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, činil 113.668 Kč; z této částky (po jejím zaokrouhlení) byla vypočítána daň, která byla nižší než sleva na dani, a proto byla žalobci vyměřena nulová daň. Další přílohou žádosti pak bylo prohlášení o uzavření smlouvy o ubytování, podepsané (s úředním ověřením podpisu) vlastníkem (jak vyplývá i z příloženého výpisu z katastru nemovitostí) nemovité věci, ohledně níž byla podepsána smlouva o ubytování. Mezi další přílohy žádosti pak patřil ukrajinský cestovní pas žalobce a jeho doklad o povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán prvního stupně si vyžádal výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR ohledně žalobce a dále opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob, podle něhož neexistovaly žádné informace o odsouzení žalobce.

Správní orgán prvního stupně vydal výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 24. 9. 2012, v níž vyzval žalobce k doložení zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, a dále téhož dne vydal usnesení č.j. OAM-18576-7/TP-2012 o přerušení řízení na dobu stanovenou ve výzvě k odstranění vad žádosti.

Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce zaslal správnímu orgánu prvního stupně své podání ze dne 10. 10. 2012, v němž odkázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2012, č.j. MV-142629-9/SO-2012, a dále požádal, nechť si správní orgán prvního stupně požadovanou náležitost sám opatří u příslušné správy sociálního zabezpečení.

Správní orgán prvního stupně ve svém přípisě ze dne 14. 11. 2012, č.j. OAM-18576-9/TP-2012, upozornil žalobce, že je povinen sám označit a předložit důkazy na podporu svých tvrzení a že kromě platebního výměru na daň z příjmů je povinen předložit i doklad o zaplaceném pojistném na sociální zabezpečení; tento doklad si pak nemůže správní orgán prvního stupně opatřit sám ani postupem dle § 6 odst. 2 správního řádu, neboť tuto informaci nelze získat z evidence, kterou sám vede. Správní orgán prvního stupně dále odkázal na povinnost mlčenlivosti orgánů státní správy sociálního zabezpečení; ohledně žalobcem odkazovaného rozhodnutí žalovaného č.j. MV-142629-9/SO-2012 správní orgán prvního stupně uvedl, že je pravdou, že doklad o zaplaceném pojistném na sociální zabezpečení není náležitostí žádosti ve smyslu § 70 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., nicméně žalovaný zřejmě opomněl povinnost mlčenlivosti orgánů státní sociální podpory. Správní orgán prvního stupně uzavřel, že očekává, že doklad o zaplaceném pojistném na sociální zabezpečení žalobce neprodleně správnímu orgánu prvního stupně doloží.

Žalobce na to reagoval svým podáním ze dne 6. 12. 2012, kde odkázal na znění § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a upozornil, že dodání platebního výměru daně z příjmu je dostačující, přičemž správní orgán prvního stupně není oprávněn kromě platebního výměru vymáhat další doklady, protože to zákon neumožňuje; takový postup je v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny a čl. 2 odst. 3 a odst. 4 Ústavy. Správní orgán prvního stupně svými přípisy ze dne 19. 12. 2012 vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení a o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce této možnosti využil dne 9. 1. 2013 a dne 11. 1. 2013 zaslal správnímu orgánu prvního stupně podání, v němž uvedl, že shledal všechny zákonem požadované náležitosti za doložené a svoji žádost za bezchybnou; pokud by však správní orgán prvního stupně byl opačného názoru, žalobce požádal o sdělení, o jaké vady či nedostatky se jedná a jak je co nejlépe odstranit.

Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 5. 2. 2013, č.j. OAM-18576-16/TP-2012, kterým žádost žalobce dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí dospěl k závěru, že v případě žalobce je třeba za určující částku životního minima cizince považovat částku 3.410 Kč; žalobce předložil prohlášení o uzavření smlouvy o ubytování ze dne 11. 7. 2012, v němž je uvedeno, že nájemné včetně energií a služeb činí 500 Kč měsíčně; žalobce tak věrohodně prokázal skutečně hrazené náklady za bydlení a za celkovou určující částku, kterou byl žalobce povinen doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem, je třeba považovat součet částky životního minima cizince a částku skutečně prokázaných nákladů na bydlení, tedy částku ve výši 3.910 Kč. Správní orgán prvního stupně připomněl, že žalobce doložil k žádosti svůj platební výměr

na daň z příjmů fyzických osob, nedoložil však doklad z okresní správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za rok 2011.

Požadavek žalobce, vyjádřený v jeho podání ze dne 11. 1. 2017, správní orgán prvního stupně shledal jako účelový, neboť žadatel byl řádně poučen o tom, jaké vady jeho žádost obsahuje a jak je co nejlépe odstranit; učinil tak nejen ve výzvě ze dne 24. 9. 2012, nýbrž i ve svém přípisu ze dne 14. 11. 2012. Správní orgán prvního stupně připomněl, že není možné, aby si osobní informace o žalobci sám opatřil od orgánů státní správy sociálního zabezpečení; tím, že žalobce nedoložil doklad o zaplaceném pojistném, podle názoru správního orgánu prvního stupně nedoložil zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, jak je vymezen v § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán prvního stupně dodal, že rovněž posuzoval, zda vydané rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce, ovšem v průběhu správního řízení nebyly žádné takové skutečnosti prokázány, jelikož žalobce je osobou pobývajícím na území České republiky bez rodinných příslušníků, a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer – účast v PO“ (s platností od 31. 12. 2010 do 30. 12. 2012, avšak žalobce si včas podal žádost o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu).

Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal svoje odvolání ze dne 18. 2. 2013, kde uplatnil obdobné argumenty jako ve svém podání ze dne 11. 1. 2013.

Žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 12. 7. 2013, č.j. MV-37551-4/SO-2013, kterým zamítl žalobcovu odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a toto rozhodnutí potvrdil. Ve svém rozhodnutí žalovaný uvedl podobné argumenty jako později v řízení před soudem ve svém vyjádření k žalobě (viz výše) a na jejich základě dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně byl povinen posuzovat čistý příjem žalobce a za tím účelem byl oprávněn vyžadovat od žalobce potřebné doklady; toto oprávnění dle žalovaného vyplývalo ze zákona č. 326/1999 Sb., ze správního řádu i ze zákona č. 110/2006 Sb. Žalovaný podotkl, že řízení o povolení k trvalému pobytu je ovládáno zásadou dispoziční, jejíž podstatou je svěřením iniciativy účastníkovi řízení; s ohledem na tuto zásadu je to žalobce, kdo měl povinnost tvrdit a prokazovat celkovou výši svých čistých příjmů. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 18. 7. 2013.

Účastníci řízení k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyslovili svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, a proto soud měl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), za to, že účastníci řízení s takovým projednáním věci souhlasí. Soud proto rozhodl bez jednání.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 68 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Podle § 70 odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodném období cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1); to neplatí, jde-li o cizince, který žádá o povolení k trvalému pobytu podle § 67 nebo jde-li o cizince podle § 87, který žádá o povolení k trvalému pobytu po dosažení věku 18 let z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. a).

Podle § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodném období za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území (§ 42c odst. 3 písm. c)) nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66, může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy z podnikání. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.

Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č.j. 10 Azs 245/2014-41, odst. [10], „*účelem a smyslem podmínky doložení úhrnného příjmu v určité minimální výši dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je zamezit tomu, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt, resp. celá jeho rodina, byli předem zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky.*“ Jestliže tento závěr platí pro posuzování žádosti cizince o povolení k dlouhodobému pobytu, nepochybně (tím spíš) jej lze vztáhnout i na posuzování žádosti cizince o povolení k trvalému pobytu. Čistý příjem bývá, často i znatelně, nižší než hrubý příjem. Za situace, kdyby hrubý příjem cizince splnil podmínku ohledně zajištění prostředků k trvalému pobytu ve smyslu § 70 odst. 2 písm. d) a § 71 odst. 1 věty první zákona č. 326/1999 Sb., avšak čistý příjem cizince by již tuto podmínku nesplnil, by nedošlo k naplnění účelu a smyslu podmínky doložení zajištění prostředků k trvalému pobytu, neboť cizinec by ze svého čistého příjmu (tj. skutečného příjmu, jež má k dispozici) po zaplacení nákladů na bydlení neměl k dispozici ani částku životního minima. U takového cizince by tudíž existovalo zvýšené riziko, že bude zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky.

Lze souhlasit s žalovaným, že pokud ohledně závislé činnosti cizince zákonodárce výslovně stanovil v třetí větě § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodném období požadavek na prokázání čistých příjmů, pak by nedávalo žádný smysl, aby ohledně podnikání stačilo prokázání hrubých příjmů. Jednalo by se o

neodůvodněné a diskriminační zvýhodnění jedné skupiny cizinců (podnikatelů) oproti skupině jiné (cizinců, kteří jsou zaměstnanci).

Soud přisvědčuje závěru žalovaného, že povinnost prokazovat čistý příjem vyplývá i ze zákona č. 110/2006 Sb. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 110/2006 Sb. ve znění účinném v rozhodném období, za započitatelné příjmy se pro účely tohoto zákona považují příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti uvedené v zákoně o daních z příjmů, a to po odpočtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení, po odpočtu daně z příjmů a pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na všeobecné zdravotní pojištění, pokud nebyly pojistné a příspěvek zahrnuty do těchto výdajů; příjmy z podnikání jsou však u osoby, která je poplatníkem daně z příjmů stanovené paušální částkou podle zákona o daních z příjmů, předpokládané příjmy, a výdaji vynaloženými na jejich dosažení, zajištění a udržení jsou předpokládané výdaje, na jejichž základě byla stanovena daň paušální částkou.

Soud je s ohledem na shora uvedené přesvědčen, že zákonodárce v předmětném ustanovení požaduje, aby součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebyl vyšší než úhrnný čistý měsíční příjem cizince.

Jestliže žalobce předložil správnímu orgánu prvního stupně pouze platební výměr na daň z příjmu, prokázal tím toliko výši svého hrubého, nikoliv čistého příjmu. Žalobce tak neprokázal naplnění podmínky dostatečného čistého příjmu, která vyplývá z účelu a smyslu § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

Soud nemůže přitakat námitce žalobce o tom, že v projednávaném případě došlo k porušení zásad vázanosti státní moci zákonem či k uložení povinnosti, kterou zákon neukládá, a tedy i k porušení čl. 4 odst. 1 Listiny či čl. 2 odst. 3 a odst. 4 Listiny. Zákonodárce totiž výčet dokladů, jimiž lze prokázat čistý měsíční příjem cizince, uvádí jako demonstrativní, nikoliv taxativní (srov. slovo „zejména“ v předposlední větě § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.). Zákonodárce tak výslovně stanoví, že příjem cizince lze prokázat i jinými než v daném ustanovení uvedenými doklady. Doklad o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za zdaňovací období roku 2011 přitom nepochybně patří mezi doklady způsobilé k prokázání čistých příjmů žalobce, neboť z tohoto dokladu by bylo možné zjistit, jakou částku žalobce odvedl na pojistném na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti, a tedy o jakou částku se snížily jeho hrubé příjmy, které vyplývají z jím doloženého platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011.

Soud dodává, že tyto právní závěry platí jak pro právní úpravu účinnou v rozhodném znění, tak i pro právní úpravu pozdější, konkrétně pro toto ustanovení ve znění účinném od 1. 5. 2013 po novele provedené zákonem č. 103/2013 Sb., na nějž odkazoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Zákonem č. 103/2013 Sb. byla do § 71 odst. 1 vložena dosud platná a účinná nová věta třetí: *„Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci*

a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.“ Zákonodárce novelou provedenou zákonem č. 103/2013 Sb. pouze výslovně a jednoznačně definoval příjem cizince podle věty první § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.; to však s ohledem na shora uvedené nemá žádný vliv na závěr, že i před účinností této novely zákonodárce v § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. po žadateli zjevně požadoval doložení zajištění čistého příjmu.

Soud na okraj podotýká, že podle věty poslední § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. platební výměr daně z příjmu patří stejně jako výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců k dokladům, kterými lze prokázat příjem cizince, avšak pouze v případě, že příjem nelze prokázat jiným věrohodným způsobem. Platební výměr daně z příjmu tak patří až mezi poslední možnosti, jak lze prokázat příjem cizince, které se uplatní až v okamžiku, kdy nelze příjem prokázat jiným věrohodným způsobem. Žalobce v rámci řízení před správními orgány ani v žalobě neuvedl, proč své příjmy nemohl prokázat jiným věrohodným způsobem, kupříkladu daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jak to předpokládá zákon č. 326/1999 Sb. I z tohoto důvodu správní orgán prvního stupně podle právního názoru soudu mohl shledat žádost žalobce jako nedostatečnou a vyzvat žalobce k doložení kupříkladu daňového přiznání z příjmů fyzických osob, popř. k uvedení důvodů, proč žalobce nemůže prokázat svůj příjem jiným věrohodným způsobem.

Správní orgány v projednáváním případě nepochybily, pokud platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 nepovažovaly za dostatečné prokázání příjmů a po žalobci vyžadovaly i doložení dokladu o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. srpna 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.